

(Nordby), der kunde ønske den Bestemmelse i Loven ændret, som gaar ud paa, at Kirketavlepengene fremtidig skulle berøves de fri Fattiggasser og gaa over til, hvad der kaldes, den fri kirkelige Fattigforsørgelse. Jeg maa tilstaa, at jeg er ude af Stand til at forstaa, hvad egentlig Meningen er med dette, hvad Forskellen er mellem den Anvendelse, Midlerne nu faa, idet de gaa ind i de fattiges Kasser, og den, de ville faa ved at gaa ind i den fri kirkelige Fattigforsørgelse. Hvad er Meningen dermed, hvis det ikke er den, at det i den sidste Form er udelukket, at den fri Fattighjælp kan gives til andre end dem, der høre Folkekirken til. Ellers ved jeg ikke, hvad det Ord: „kirkelig Fattigpleje“ skal betyde. Jeg er ude af Stand til at forstaa det. Skulde det virkelig være Meningen, at Menighedsraadets Bestyrelse af denne Kasse skulde nyde saa stor Sympati i Menighederne fremfor Bestyrelsen ved de almindelige Fattiggasser, saa forstaaer jeg det heller ikke, thi Bestyrelsen af de sidstnævnte udgaar jo af den almindelige Valgret. Enhver, som kan vælge til Kommunen, kan deltage i Valget af Bestyrelsen af de fattiges Kasse. Og hvorledes forholder det sig nu med Menighedsraadet? Ja, der er ganske vist en noget yderligere udvidet Valgret, idet baade Kvinder, og jeg havde nær sagt umyndige, men i alt Fald ikke bosatte Folk kunne være med, men at det virkelig skulde gøre nogen Forskel, det kan jeg aldrig tro. Som sagt, den ene Bestyrelse er valgt udelukkende af Mandkøn i selvstændig Stilling, og den anden er valgt af begge Køn uden Hensyn til, hvilken Stilling de ere i. Skulde det gøre den Forskel, at der fremtidig skulde flyde Strømme af Penge ind i disse Kasser, fremfor hvad der nu gaar ind i Bøsserne til de fri Fattiggasser? Det er mig ganske uforstaaeligt. Hvad selve Virksomheden angaar, ser jeg ikke rettere, end at der kun er den lille Forskel, at det ene er en kirkelig fri Fattigforsørgelse, og det andet en almindelig fri Fattigforsørgelse, og jeg for mit Vedkommende skulde villigere lægge Midler i en Bøsse, naar der ikke tages Hensyn til, om det er en trængende Jøde eller Kristen, der skal have Forsørgelse. Det forekommer mig at være noget af det urimeligste, der kan tænkes, at man foruden de to Fattigbestyrelser, man nu har i Kommunen, den officielle og de fattiges Kasse, yderligere skulde have en tredje, som ogsaa var de fattiges Kasse, men en kirkelig Kasse. Det fore-

kommer mig, at det er et Punkt, som i Virkeligheden fortjener Overvejelse, og som i alt Fald ikke kort kan afvises.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup) har jo nu udtalt sig om sin Stilling til Lovforslaget og har fremsat nogle Bemærkninger, som jeg har Lyst til at give et Svar paa.

Det ærede Medlem kunde ikke forstaa, at man vil give Menighedsraadene nogen som helst anden Myndighed end den, som ligger i, at de skulde danne Valgkollegier til Valg af det kirkelige Udvalg, som skal nedsættes. Jeg tror, at Grunden til, at det hidtil ikke er lykkedes nogen at faa et Arbejde i Gang for at faa Forfatningssagen begyndt, maa søges i den Omstændighed, at man hele Tiden har ført Strid om, enten man skulde begynde fra oven, som man siger, eller fra neden. Denne Strid har været ført saa voldsomt og saa kraftigt fra begge Sider i disse 50 Aar, at det er lykkedes at blive staaende akkurat paa Stedet. Denne Strid, der ogsaa er ført i disse Par Aar paa Rigsdagen, har gjort, at vi heller ikke her ere komne videre før nu. Naar man rigtig ser hen til, hvad man har ønsket, har man heroppe væsentligst ønsket at begynde fra oven, medens man i det andet Ting har ønsket at begynde fra neden. Menighedsraadene maa nærmest repræsentere, hvad der forstaaes ved at begynde fra neden, og den kirkelige Kommission repræsenterer det Standpunkt at begynde fra oven. Nu er der, som jeg før nævnedes, kommen en Overenskomst i Stand mellem Ministeren og Udvalgets Flertal, som gaar ud paa, om det dog ikke var fornuftigere i Stedet for at blive ved at strides maaske endnu 50 Aar da at begynde med at tage fat fra begge Ender og se, om man ikke kunde faa noget ud af det ad denne Vej. Det er derfor, at Menighedsraadene ikke skulde bortfalde, thi gjorde de det, havde man faktisk alligevel kun begyndt fra den øverste Ende, idet det kirkelige Udvalg blev siddende, medens de andre Korporationer faldt bort. Det er Grunden til, at Menighedsraadene skulde blive staaende, ogsaa efter at de have valgt Medlemmer til Kommissionen. Og saa er der ogsaa den Grund, som har en meget væsentlig Betydning, at det, det har skortet paa hidtil, er Folks Interesse for hele Sagen. Den lange, lange Strid har medført, at Folk efterhaanden ere komne ind i den